

**Janez Pevc, dr. medicine,
specialist internist
(1940-1997)**

Ko sem se že rahlo razpoložen pripravljaj na slovo od starega leta 1997, je prišlo obvestilo, da Janeza Pevca ni več. V trenutku se je v meni vse spremenilo. Dan je postal težak in teman. Od tu naprej sem razmišljal o povsem drugih stvareh. Vsaka smrt me vznemiri, še posebej takrat, ko se moraš posloviti od mladega človeka, znanca ali sorodnika. Janez Pevc je bil moj učenec in dolgoletni športni prijatelj. Prav zato sem to novico težko dojemal.

Rodil se je 18. 11. 1940 v Škofji Loki. Oče Anton je bil učitelj, mati Helena pa je dokončala trgovsko akademijo. Osnovno šolo in gimnazijo je obiskoval v Škofji Loki. Leta 1959 se je vpisal na Medicinsko fakulteto v Ljubljani, kjer je leta 1965 promoviral. Specialistični izpit iz interne medicine je opravil leta 1970.

Kot mlad zdravnik specialist je začel delati na internem oddelku Inštituta za pljučne bolezni in tuberkulozo Golnik. Ljudem, zlasti tistim, ki so potrebovali zdravniško pomoč, je pomagal na različne načine in ob vsakem času.

Kasneje je prevzel vodenje Centra za športno medicino pri Kliničnem centru v Ljubljani. Opravljaj je pionirsko delo na področju institucionalnega razvoja aktivnega zdravstvenega varstva športnikov in službe športne medicine Slovenije. Kot zdravnik in "učitelj zdravja" je poudarjal pomen preventivnega zdravstvenega varstva. Na svojem strokovnem področju interne medicine se je usmeril v kardiologijo, zlasti v neinvazivne diagnostične metode kardiovaskularne dinamike in športno medicino. O tem je predaval na strokovnih srečanjih doma in v tujini. To delo ga je povezal z Združenjem športnih zdravnikov Slovenije in svetovno znanim športnim zdravnikom prof.dr. Alojzijem Šefom. Postal je neprofesionalni sekretar Združenja za športno medicino Jugoslavije.

Z velikim veseljem pa je opravljal tudi pedagoško delo. V prostem času je rad predaval. Gostoval je na osnovnih in srednjih šolah, po vaseh občine Škofja Loka, v

delovnih organizacijah, v šoli za poslovodne delavce itd. Posebej odmevne pa so bile njegove oddaje o zdravstveni preventivi na Radiu Slovenija.

S svojimi sposobnostmi in veliko močjo volje je obvladoval še celo vrsto zahtevnih delovnih področij in dejavnosti npr.:

- bil je poslanec socialno-zdravstvenega zbora zvezne skupščine Jugoslavije,
- več let je bil svetovalec predsednika Republiškega komiteja za zdravstveno varstvo,
- kot predsednik je vodil skupščino Skupnosti zdravstvenega zavarovanja ljubljanske regije,
- bil izpraševalec na strokovnih izpitih za zdravnike in zdravstvene delavce,
- delal in pisal na raziskovalnem področju,
- bil je odbojarski sodnik in delegat-kontrolor, delegat Mednarodne odbojarske federacije in zdravnik slovenske odbojarske reprezentance itd.

Z Janezom sva se večkrat srečevala. Najina priljubljena tema je bila odbojka. Zadnji daljši pogovor sva imela v drugi polovici leta 1997 v bifeju na Cesti talcev 6 v Škofji Loki. Vedno je bil zanimiv sogovornik, ob tej priložnosti pa tudi nenavadno odprt in zaupljivo umirjen. Ko sva se pogovarjala o 20-letnici odbojarske dejavnosti v Škofji Loki, je začel takole: "Odbojko imam rad, nosim jo v sebi in z njo se veselim, če je le mogoče, pa če so to tudi samo trenutki lepe igre. To mi pomeni veliko, mnogo več kot življenje v katerega zahajam. Ker natančno vem kaj in kdaj me čaka, mi minuta čistega odbojarskega veselja pomeni zdravilo za dušo in telo." Ob teh besedah sem začutil veliko zadrego, kajti pogovarjal sem se z zdravnikom, ki od mene ni pričakoval odrešilnih nasvetov. Zato sem ga skušal le vzpodbujati, najbrž neprepričljivo, pa je takoj dodal: "Ivan, v čudeže ne verjamem. Treba bo vzdržati do konca in čimbolj neopazno zapustiti ta svet." Ljubezen do odbojke je izkazal tudi s tem, ko je kljub velikim bolečinam en teden pred smrtjo, kot delegat Mednarodne odbojarske federacije odigral svojo zadnjo vlogo na mednarodni tekmi Francija - Slovenija v Novem mestu. Zapisnika ni mogel več napisati.

Janez se nikoli ni bal ljudi. Bil je sproščen, prijeten in duhovit. Kljub temu je vedno hodil svojo pot, tu in tam tudi nepopustljivo. Odkrito je povedal, da je bil v upanju na boljše čase in resnico večkrat tudi prevaran. V lastno tolažbo pa je dodal: "Biti prevaran v upanju na poštenje in pravico ni sramota, je pa težko."

Zdravniku živeti z neozdravljivo boleznijo je zagotovo velik napor. Pa kljub temu žalosti in bolečine ni nikoli prenašal na druge. Moč zrelih let Janeza Pevca, zdravnika, predavatelja, raziskovalca, poslanca, odbojkarja, sina, moža in očeta, bi bilo vredno podaljšati, zato se še dolgo ne bomo sprijaznili, da ga ni več med nami.